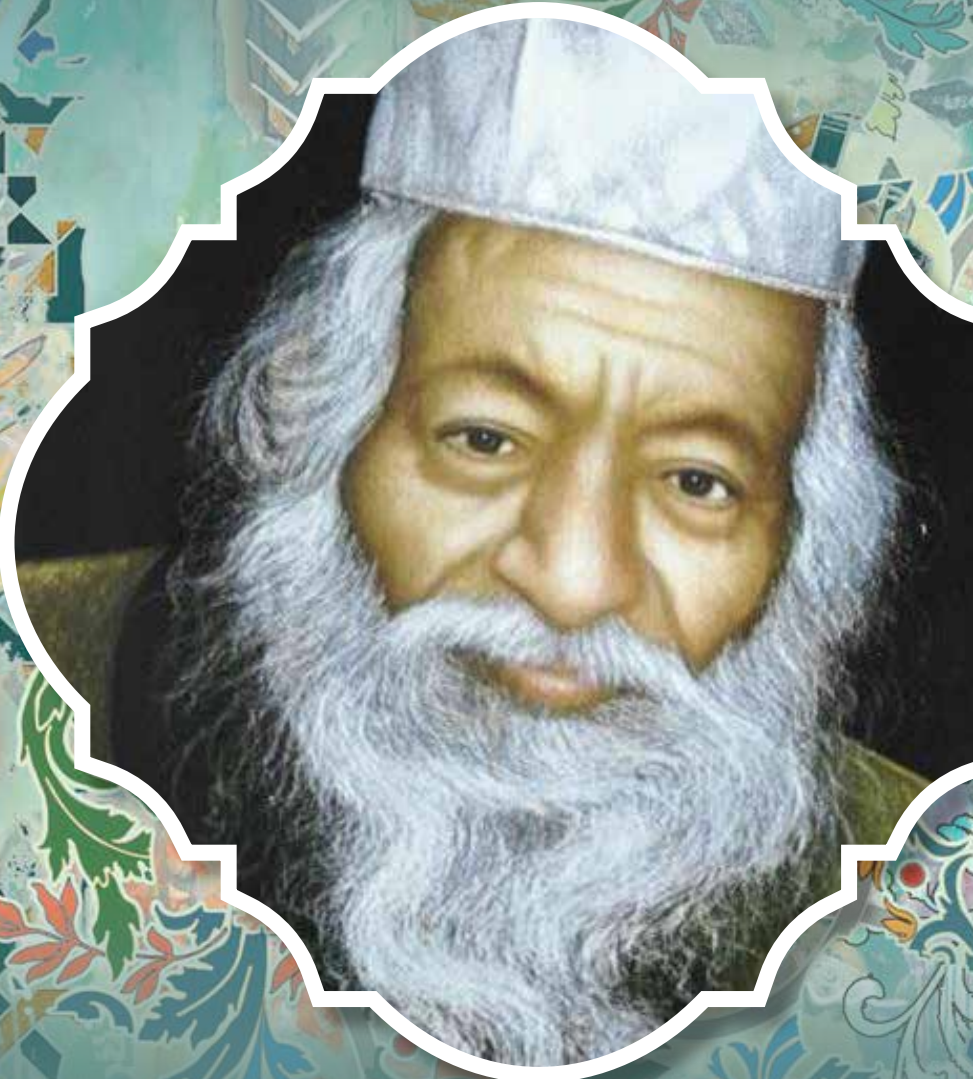

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידיית

תורת מרדכי

סיפורים נדירים וקווים לדמותו של המקובל האלוקי, הרב מרדכי שרעבי זצוק"ל, מייסד ישיבת המקובלים 'נהר שלום', במלאת 38 שנה לפטירתו

צילום: matanya/wikipedia

וזכר חסדי אבות

משפחת בן זכאי מקרית ארבע משתפת באווירה המיוחדת של עיר האבות. צבי יחזקאלי על האמת שמבעבת בחברון

מדוע סירב ר' חוניע להעסיק את המלמד לבניו? התוועדות עם הרב יואל כהן

מי צריך דף הוראות להתקנת מזוזה? שיחת חברים

בואו אלמוז לאהוב, אהאמין וקרר!

תוכנית ערב שבועית, 16 מפגשים
ערב פתיחה בירושלים - כ' כסליו, 14.12
טובי המרצים, הנושאים והכלים בתחום הקירוב

בהשתתפות: הרב שמואל אליהו • הרב איתמר אלדר • הרב חיים איידלס • הרב פרץ איינהורן • הרב לביא אנגלמן • הרב איתי אסמן • הרב יעקב אריאל • ישראל גורן • הרב עופר גיסין • גבי דניאל • הרב קובי וולק • הרב יהושע ויזר • ישראל זעירא • הרב אסף טבצניק • הרב יגאל לוינשטיין • הרב חגי לונדין • ד"ר שמחה ליבוביץ' • הרב מאיר נאמן • הרב יהונתן נמדר • הרב יעקב קרוגר • הרב משה שילת • הרב יהושע שפירא • הרב אורי שרקי ועוד ועוד...

הלב צמא הנני!

לפרטים נוספים:
ז'ו 055-6621129
או סירקו את הברקוד:

ב"ה

ירושלים תשפ"ג

המחירים עושים היסטוריה

היכוננו!

יריד ספרי

י"ד-י"ט כסלו | בניי

מבצעים
 בלעדיים
 ליריד
 4 ימים
 וזהו!

החסידות

ני האומה ירושלים

 יריד החסידות
 תפארת משה - נר אברהם יצחק

ספרי
אור החיים
 מרכז הספר היהודי הגדול בעולם

0
ב

יצחק

יריד החסידות
תפארת משה - נר אברהם יצחק

₪66
₪89

מי השילוח
ב' כרכים

₪225
₪492

תניא שטיינזלץ
ה' כרכים

₪66
₪117

בת עין המבואר
עזו והדר ב' כרכים

₪100
₪176

קדושת לוי המג
עזו והדר ג' כרכים

₪400
₪560

שפת אמת אור עציון
תורה | מועדים | תהלים | אבות
י"ב כרכים

₪250
₪375

שולחן ערוך הרב
ז' כרכים

ש
בי
יו

גברים

יום חמישי י"ד בכסלו
מוצאי שבת ט"ז בכסלו
יום שני י"ח בכסלו

י"ט כסלו תשפ"ג

בנייני האומה ירושלים

1,000 ספרי חסידות מחירי רצפה של פעם בשנה!

150 ₪
 360 ₪

אוצר לקוטי שיחות
ו' כרכים

200 ₪
 380 ₪

פרי צדיק על התורה
ה' כרכים

250 ₪
 382 ₪

נתיבות שלום על התורה
ה' כרכים

100 ₪
 220 ₪

דרך מצותיך המבואר
ד' כרכים

100 ₪
 200 ₪

תורה אור ולקוטי תורה
ב' כרכים

125 ₪
 275 ₪

תורה אור ולקוטי תורה
המבואר ה' כרכים

ספרי אור החיים
 מרכז הספר היהודי הגדול בעולם
sifreiorhachaim.co.il

נשים
 יום ראשון י"ז בכסלו
 יום שלישי י"ט בכסלו

עות פעילות היריד:
 השעות 10:00 בבוקר
 ועד 01:00 בלילה
 ממישי ומוצ"ש החל
 מהשעה 20:00

באגודת רמב"ם לא את האל הבית: "איפה מה
 להיות הפנים???" ואלו הבית לך באדישות
 "את ההוראות זרקתי... אני יודע למה אני
 להתקין מוטות, אני לא צריך הסברים".

לא לאבד את הראש

על עיניים ועל מים

כעת רציתי לדבר אתכם בנושא אחר לגמרי, אז כדי לעכל את המעבר החד, תאמרו לחיים!

אתם יודעים, כאשר אליעזר עבד אברהם מגיע לחרן, הוא פוגש את רבקה ליד עין המים. אחרי שרבקה מקבלת מאליעזר את התכשיטים, היא רצה לספר בבית, ולבן אחיה רץ החוצה. שם התורה משתמשת בביטוי ייחודי: "וירץ לבן החוצה אל העין". אחר כך חוזר הביטוי: "ויבוא אל האיש, והנה עומד על הגמלים על העין". אמנם יש עוד מקומות שבהם התורה משתמשת בביטוי 'עין', כמו 'עין גדי' למשל, אבל כאן יש משהו יותר בולט: המעיין, מקור המים, נקרא 'עין'. יש כאן דימוי של עין המים לעין של האדם.

לעין שלנו יש שתי יכולות חשובות. הראשונה והעיקרית היא היכולת לראות מה קורה בחוץ, ולהפנים את המראה אל תוכנו פנימה. אנחנו רואים את העולם, צופים ומביטים על המציאות החיצונית שסביבנו, וסופגים אותה אל קרבנו. במובן הזה, העין היא כמו בור מים שניזון ממיציאות חיצונית, ומתמלא כתוצאה מהגשם שיורד עליו. היכולת השנייה היא, להביא לידי ביטוי את הפנימיות שלנו ולהקרין אותה החוצה. היכולת הזאת דומה יותר לנביעה של מים שמשפיעה החוצה טוב, אהבה וחמלה כלפי הזולת. לא רק לספוג מבחוץ, אלא גם להקרין ולהשפיע טוב על המציאות.

ראוי לאדם לזכור, שהעין שלו היא כמו מעיין. יש לו יכולת לבחור איך לראות את הדברים שאיתם הוא נפגש. האם הוא רק פאסיבי שקולט וסופג, או שהוא מחליט גם להשפיע ולהקרין. כמובן, עלולה להיות גם עין הרע שמשפיעה מציאות שלילית, וגם ממנה צריך להיזהר. על ידי אהיה שבאה חלילה עם כוונה לא טובה, עלולים ממש להזיק. בכל אופן, אפשר ללמוד מהעין הרע, שעל אחת כמה וכמה ולאין ערוך אפשר על ידי התכוננות חיובית, במבט אוהב ובעין טובה, להשפיע לטובה. על ידי מילה של פרגון ועידוד, אפשר להשפיע זרם של חינניות ושל טובה וברכה. מספיק מבט בעין טובה כדי לתת לאחר תקווה.

האמת היא, שאפילו אם רק היה כתוב 'מעיין', היינו דורשים ואומרים שיש כאן את האותיות של המילה 'עין'. אבל בכל זאת, מה טוב ומה נעים שיש כאן ברכה מיוחדת בפרשת השבוע, שקוראת יותר מפעם אחת למעיין בשם 'עין'. התורה מלמדת אותנו שהעיניים שלנו, כלומר כוח הראיה וההסתכלות, הן בגדר מעיין שיש באפשרותנו להנביע מתוכו כלפי חוץ זרם של אהבה, שמחה, פרגון וראיית הטוב. הביטוי הנפלא הזה נותן לנו במתנה שיעורי בית נפלאים - להסתכל כרגע סביבנו במבט מפרגן ואוהב, מתוך ידיעה שזהו לא רק מבט סתמי אלא הסתכלות מעמיקה שממשיכה לסובבים אותנו השפעה חיובית. לחיים!

שלום חברים! אתם יודעים, לפעמים יש אנשים שמתקנים תקנות וסייגים כדי לשמור על סדר וארגון, ובסוף ריבוי הסדרים גורם לכיבוי של הנקודה הפנימית. מרוב רשימות וניסיון לשלוט בכל מה שקורה, שוכחים את העיקר.

ישנו סיפור עממי על אדם שבכל פעם שהוא היה הולך לישון, הבגדים והחפצים שלו היו נשארים מפוזרים בכל רחבי הבית, וכשהיה קם בבוקר וממהר לעיסוקיו, הוא היה צריך להשקיע שעה ארוכה כדי למצוא מה שהוא צריך. אם היה לאתו אדם בית גדול, ואולי גם כמה מפלסים, אז בוודאי החיפושים ארכו לו לפחות חצי שעה...

בכל אופן, בצערו כי רב, הוא השיח את ליבו לפני חבר יקר שהסכים אתו שמדובר בבעיה רצינית. החבר הציע לו, שלפני השינה הוא יכין לעצמו רשימה מפורטת בה יכתוב איפה הוא מניח כל דבר. הבחור שלנו קיבל את ההצעה בשמחה וכתב לעצמו: "המכנסים בסלון, הגרביים בעליית הגג" וכך הלאה. בסוף הרשימה הוא כתב: "הראש על הכרית!"

והיה בבוקר, מיד באור ראשון, הבחור לקח את הרשימה ועבר לאסוף פריט אחר פריט על פי מה שכתוב. ברוך ה', כל הדברים היו במקומם, ותוך זמן קצר הוא היה פנוי לצאת לדרכו. אלא שברגע המכריע הוא גילה שהדבר העיקרי, הראש שאמור היה להיות על הכרית - איננו... בסופו של דבר, העצה לא הועילה לבחור, כי הראש לא היה במקום.

מעבר לשעשוע מהסיפור הזה, יש לנו אפשרות לקחת ממנו מוסר-השכל לחיים שלנו. אפשר אמנם לכתוב רשימות של הנחיה ופיקוח, אבל אם שוכחים את הראש, אין בהן תועלת אמיתית.

בעל הבית השתגע

על אותו משקל, ישנו סיפור על יהודי ממזרח אירופה שהגיע לגרמניה בימים שבהם היו בה כמה יהודים טובים ששכחו קצת את היסודות הטובת ההשכלה והקידמה. בבית שבו התאכסן היהודי, המזוהה נראו לו מפוקפקות, והוא החליט לבדוק את כשרותן. כששאל את בעל הבית על המקור של המזוהה, התשובה הייתה: "מה זאת אומרת? קניתי אותן בירושלים במאה שערים! אתה מוזמן להסתכל בעצמך!" האורח אכן החליט להסתכל, וכשהוא הוריד את המזוהה ממקומה, הוא נדהם לגלות שבית המזוהה ריק! בזעזוע הוא שאל את בעל הבית: "איפה מה שהיה בפנים?" ובעל הבית ענה באדישות: "את ההוראות זרקתי... אני יודע למה אני להתקין מזוהה, אני לא צריך הסברים".

הסיפור השני מתכתב עם הסיפור הראשון, במובן הזה שלפעמים זורקים את העיקר ומהדרים בחיצוניות. אנחנו צריכים לשים לב שלא יקרה לנו מצב כזה, שמרוב להיטות ורצינות נאבד את הראש ואת הנקודה הפנימית.

החומר באתר

נר מצוה

MITZVAH CANDLE

נרות חנוכה - מוכנים להדלקה
 עם שמן זית ראוי למאכל מכרמי ארץ ישראל

ופחילות מצמר גפן ומצוה מן המובחר להדליק בשמן זית ובפתילות (צמר גפן)
 הרב מרדכי אליהו זצ"ל: "טוב שידליק בשמן זית הראוי לאכילה.
 ולא בשמן זית למאור, שאפשר שיש בו מן הזלזול להדליק בשמן פגום"

להזמנה בסיטונאות, טל: 050-6534024

ראש הישיבה - הרב יהושע מרדכי שמידט שליט"א

הסבא קדישא מנחיה

הרב דב ליאור שליט"א - נשיא הישיבה

ישיבה קטנה נחלת יוסף

שבי שומרון

בראשות הרב יהושע מרדכי שמידט שליט"א
בנשיאות מו"ר הרה"ג דב ליאור שליט"א
ע"ש הסבא קדישא הרב יוסף שוורץ זצוק"ל

אם מדבר אליך **לימוד בעוצמה** עבודת ד' ברוח חסידית
ובחבורה קדושה מתוך השקעה **בניין האישיות**

בוא לטעום את אוירת בית המדרש המיוחד שלנו

התועדויות
ברוח חסידית

קשר לגדולי
ישראל

בקיאות במרחבי
התורה

יחס וליווי
אישי

יום היכרות יתקיים בעז"ה בכ"א כסלו

לפרטים והסעות - אריאל קורן 058-685-523

הרב יעקב משה שמידט 054-592-4159

אין מגנומטרים בכניסה לעיר, אבל מערת המכפלה והחיים הטעונים בין יהודים לערבים לא נותנים שום פתח לשבת באמצע. זו עיר שמבקשת ממך תעודת זהות אישית, אמונית, דתית.

כל ההתחלות בחברון

כביכול. אבל חברון היא אמת והיא בודקת את האמת. גם הערבים מבחינתם מחזיקים באמונה שלהם. הם לא מכופפים אותה בגלל מצב הרוח בבית הלבן. בקטע הזה הם עקביים עד כאב. השבוע הרגו שם מאות כלבים כי ראש העיר הציע פרס של עשרים שקלים על כל כלב, ראשיהם של מי שלא מציינת לחוקי השבט בין אם זו בחורה או גבר נערפים ללא משפט. את זה לא יספרו לנו, כי המעבר כל כך חד שלפעמים רוכנו מדחיקים את זה.

אבל... והרי החדשות: חברון היא המקום שניצח בכחירות האחרונות את תל אביב. שני שרים מעיר האבות, זאת אמירה שאת עיר האבות לא שוכחים למרות שאנחנו לא גרים שם. חברון היא גם המקום שבו יהודים מוסרים את הנפש אולי יותר מכל מקום אחר. למודי טרור ופיגועים, סופגים בשקט במהלך השנים עוד ועוד פגיעות ומוות, מתוך אמונה שהם עומדים בחזית האמיתית של המדינה.

אולי אם עופר אוחנה, החובש ונהג האמבולנס האגדי של היישוב היהודי שנפגע בעצמו בפיגוע האחרון, כשיכריא בעזרת השם, יספר בכמה יהודים הוא טיפל, אפשר יהיה להבין את המציאות של חברון. את הקרב על האמת. האמת לא עוברת ללא מלחמה בעיר האבות. כל מי ששירת שם בצבא, כל מי שרק עבר שם לביקור או התארח בשבת חיי שרה, יודע כמה מסירות נפש יש שם בחברון. חברון היא גם המדד שלנו כעם, מדד לקשר עם האבות, עם השורש, עם האמת הכואבת לפעמים.

אם פעם מנהיגים היו מוכנים לוותר על קברי האבות לטובת הערבים, היום יש שם בקריית ארבע וביישוב היהודי אלפי יהודים שנטועים שם יותר מחמישים שנה ושבוחרו משם עם כל העם את ההנהגה שלהם, שלא נוטשת את עיר האבות. ואם לא די בכך, חלק מההנהגה פשוט בא משם.

שבת חיי שרה זו הזדמנות לראות כמה מידת הכנסת האורחים של אבינו וסבנו אברהם דבקה באנשים האלה. מרגישים את זה מהרגע הראשון שמערת המכפלה נגלית לעיניים והכנסת האורחים אל הלב. כדאי מדי פעם להגיע לשם ולא רק בגלל הביקור המשפחתי, אלא כדי לבדוק כמה אנחנו מול האמת. מה אנחנו מרגישים כשאנחנו מגיעים למקום שמסוקר כל כך הרבה דרך המסכים, שמעצבים לנו דימויים שרוחקים מהאמת.

השתולה, אותה בחורה משבדיה שהיא בכלל לא יהודיה, הבינה מיד את האופן שבו מספר העולם לעצמו מה קורה אצלנו. זה עובר בשקרים ובהרבה שנאה. השתולה רק הבהירה לי שחברון ממשיכה לברוק את האמת והיא תמיד מפתיעה ומזמינה כל אחד מאיתנו לבוא לשם, לנשום קצת את האוויר הזה שבודק את האמת ונכנס אל הלב. כל ההתחלות בחברון.

לא רק בגלל חיי שרה, אני תמיד מתנגש בעובדה שכל העניינים הגדולים של חיינו מתחילים בחברון. נתחיל אולי מהסוף. בחודש האחרון עלתה לאוויר סדרה דוקומנטרית שנקראת 'השתולה'. בחורה משבדיה שהגיעה לארץ ללמוד, גילתה פתאום את העיוות הגדול בין מה שמספרים שם באירופה לבין מה שבאמת אנחנו היהודים. זה גרם לה לרצות לעזור באיזה שהוא אופן לישראל.

אני ועוד חבר התחלנו לשלוח אותה למשימות ריגול פשוטות, כדי להבין מה מדברים עלינו בצד השני. תוך כמה ימים היא הגיעה לחברון. עם מצלמה נסתרת היא נכנס לדירה של מתנדבים מאירופה שכולם פעילי 'זכויות אדם', או מה שכביכול העולם קורא 'ארגון זכויות אדם' למען הפלסטינים. בתוך הדירה מדברים חופשי ושם אפשר היה לשמוע כמה שונאים אותנו היהודים בלי קשר לשטחים, בלי קשר לפלסטינים, אלא פשוט שנאה ליהודים.

פעילה אחת הציעה תוך כדי שמיעת שירים הקוראים להעניף טילים על תל אביב, שכדאי להמציא איזו פצצה שתמחק את כל הישראלים באשר הם. השתולה שלנו שאלה אותנו אם זה כולל ילדים והתשובה היתה חיובית. הסדרה המשיכה הלאה אל הכסף הגדול, שם מתגלה שבעצם ארגוני הטרור הפלסטינים משקיעים כסף רב בארגוני זכויות האדם - והכל כדי להילחם בנו, רק בשיטות של אירופה של היום.

חברון היתה המקום שגילינו את זה, כי חברון היא בעצם עיר שבודקת את מידת האמת. אין מגנומטרים בכניסה לעיר, אבל מערת המכפלה והחיים הטעונים בין יהודים לערבים לא נותנים שום פתח לשבת באמצע. זו עיר שמבקשת ממך תעודת זהות אישית, אמונית, דתית. לפני עשרים שנה התגוררתי בצד השני של העיר אצל משפחה ערבית שאירחה אותי לכמה חודשים. שם למדתי את המנהגים ואת החיים בתוך חמולה. זה היה כל כך שונה מהחיים שהכרתי בצד השני. גם שם שמעתי את כל התיאוריות שאם היהודים יסתלקו הכל יהיה נפלא. אם לא היה להם צבא, כך אמרו לי שם, הטבח שהתרחש בתרפ"ט היה חוזר על עצמו אבל אי אפשר כרגע. האנגריה תמיד קיימת שם.

או לא ידעתי, אבל אולי שם בחברון נזרעו זרעי התשובה אל הזהות היהודית שלי. בשבת חיי שרה אני מרגיש את זה יותר מכל: אני הנכד של שרה. למרות שלא רציתי כל קשר עם העיר הטעונה הזו, היא קשרה אותי אליה בשאלה הפשוטה שמרחפת מעל ראשו של כל יהודי באשר הוא. מי אתה? באיזה צד אתה? ככה זה בעיר האבות - אין הנחות.

אם יש אבא, אז צריך להחליט מי הבן שלו מצד שרה ומי הבן שלו מצד הגר השפחה. זו חלוקה שנוגדת את כל רוח העולם המערבי הפתוח

זי"ו העולם - לחזונו ולע"נ
של ר' זליג יצחק ב"ר נחום ז"ל

לקראת כלה

קורס ייחודי
למדריכות
כלות

הנחה
תינתן
ברישום
מוקדם!

לימוד הלכתי, הדרכה זוגית,
אינטימיות, העצמה אישית
והכנה לחיים מבית צורבא מרבנן.

הקורס יתקיים
בימי ג' בשעות 19:30-22:30 | 22 מפגשים
כסלו - סיוון תשפ"ג | בעיר רחובות

מנחת הקורס: **רבקה (בקי) נמיר -**
מרצה ומדריכת כלות מנוסה
בין המרצים:

- הרב בן ציון אלגאזי** ראש מכון צורבא מרבנן
- קרן דהרי** מנחת קבוצות ומדריכת כלות
- בת שבע שוב** מיילדת ומרצה לנשיות בריאה
- פסי מעייני** מיילדת ובודקת טהרה
- ד"ר יעל הרמתי** רופאת נשים מווסמכת בטיפול מיני
- חסידה פנצ'וק** מטפלת זוגית ומשפחתית
- מלכי צור** מטפלת זוגית ומנהלת מרכז "משפחה"
- שרה ויסמן** יועצת חינוכית וזוגית
- אבישג יעיש** - יועצת עסקית, "יציאה לאור"

"יונתי
בחגווי
הסלע,
בסתר
המדרגה,
הראיני
את מראיך,
השמיעיני
את קולך,
כי קולך
ערב
ומראיך
נאוה"

המרצים
הטובים בארץ

תעודה יוקרתית
ממכון צורבא מרבנן

המחיר
המשתלם ביותר

לפרטים והרשמה:

www.tzurba.com | 054-7775714 | 1-700-500-777

*מחנה בראיון אישי

המכללה
להלכה

מבית צורבא מרבנן
לימודי תעודה במקצועות הקודש

הגלגל אבא

משפחת בן זכאי
מקרית ארבע משתפת באווירה
המיוחדת של עיר האבות

אבא האבא הרב יוחנן בן זכאי ראש כולל במערת המכפלה

הוא בא מן השפלה - מן המישור הגיע.
לעבר ההרים טפס עלה.
במעלה תכבד העגלה
גם שור התעיף והתיגע
עדי דרך בפתח מכפלה
נשא עיניו הביטי ימין ושמאל
כאן לא ראה רק חול וחול
רק אבנים רבות עזות מאין כמוהן
סלעי ענק הנטועים עמק בבוטן אדמה
ומדקרים יוצאים קורים תגר
ובינותם גפנים וזית ועצי סרק שכמותם
צמחים בלי חק בזים לסדר לסימטריה
תהה ההלך ושאל מה זה היה
למה זה הכאוס פה נהיה
למה עץ וגם הפלע על השלוחה גזרו כליה
ומקומי אחד שמעיניו אמץ לב ועז נבט
אמר שכאן לא ארץ תענוגות
שנים רבות לכאן העפילו חולמים רבים
לכאן הביאו תקוותיהם לכאן הביאו יגונותם
לאמא ולאבא שכאדמה ושפשמים
כאן יתנו בפקותיהם ויפתחו סגור לבם
כאן יספרו את כאבם
וכשנגלה בתפלה אותה האבן
והתנוגה תפקע ותשתקע
אזי תפל בצד הדרך באדמה תרקע
תצטרף לתואי הנוף החרוץ המבקע
לא אבנים פה וסלעים פי אם שביבי חיים
שהותירו כאן אנשי החר והבקעה

חסיה בן זכאי

קירות אבן עתיקים, בית פתוח לאורחים. כן, פתוח ממש, בלי שער או דלת. בית המזמין את הבאים אל תוכו.
כאן מתקבלים הבאים אל פתחו בזרועות פתוחות.
"כן, זה המקום", היא נעמדה בראשית גרם המדרגות הרבות שלפניה, מסדירה נשימה. היא כבר אישה מבוגרת, הנסיעה לא קלה לה, אבל היא לא מוותרת להגיע לכאן. שמעו של המקום יצא למרחוק, וגם היא טרחה ובאה. ברוך ה' הנה היא כאן. לאט לאט היא החלה צועדת במעלה המדרגות.
חבורת ילדים קופצנית ממרתה לדלג על המדרגות הרחבות, כמו עושים ביניהם תחרות סמויה מי מהם יגיע ראשון עד למעלה. החבורה חולפת חיש על פניה ונעלמת מעבר לעיקול. צהלת קריאותיהם נשמעת באוויר כשהם מדלגים מאבן לאבן ברחבה. מעניין, היא חושבת לעצמה. ילדים משחקים, ואין קולות הגוערים ומשקטיים את צהלתם. גם הם מוזמנים לכאן באהבה.
קבוצת גברים מזוקנים עם לבוש יהודי מסורתי צועדים בצעדים מזורזים וחולפים על פניה, בידיהם סידורים ופיהם מלחש מזמורי תפילה. אולי ממהרים להגיע בזמן לאיזה מגין.

חבורת נערים לבושים בצו האופנה, לבושם לא מגלה שום סממן דתי, סיגריות בפיהם ומהן עשן מסתלסל. רגע לפני שהם ממשיכים לעלות, הם עוצרים ומכבים את הסיגריה, מוציאים מהכיס כיפות קטנות ולבנות. איש לא ביקש זאת מהם. מעצמם הם בוחרים לעשות זאת, ועולים תוך כדי שהם ממשיכים בשיחת החברים שלהם בקולות מהוסיים.
מצדי הכביש היא שומעת לבילי קולות של שפות זרות. היא מפנה את ראשה. קבוצת מטיילים מגוונת עם בגדים צבעוניים זרים ומסורתיים. עיניהם המלוכסנות מעידים על מוצאם ועל הדרך הארוכה כל כך שעשו כדי להגיע. חלקם בעלי עור שחום ועיניים שחורות כפחם. המדריך שמלווה את הקבוצה מספר להם בשפה המובנת להם על אופיו של המקום ועל בעליו.
למרכה ההפתעה, גם אל בעלי הלאום השונה נפתחות הזרועות, והם נכנסים לאחר כבוד אל הבית עם קירות האבן העתיקים.

מה הקשר של כל אותן חבורות למקום הזה? מה משך את חבורת התיירים לטרוח להגיע מארץ מוצאם עד כאן?

היא ממשיכה לטפס במעלה המדרגות וחושבת לעצמה, כמה סמלי הדבר שאל הבית הזה צריך לעלות במעלה המדרגות, והמדרגות רבות כל כך, כמו להרים את האדם הבא בשעריו למעלה ממקום עומדו הרגיל.

עוד גרם אחד של מדרגות נשאר לה לעלות. עכשיו כשהיא מביטה לאחוריה, היא רואה - או שמא היא חולמת - שורות שורות של אנשים. ולא, אין אלה רק יהודים החיים היום בימינו. דורות דורות רבים של יהודים ונכרים מכל העולם, המקפידים לפקוד את הבית הזה. בעלי הבית הם האבות והאמהות שלנו, אף שבלקסיקון המקובל הקרבה המשפחתית בין בני הדור הזה לאותם אבות ואמהות היא רחוקה ביותר. שמש נותר בעינו, מעיד על קשר עמוק ומהותי שבין כל אדם לאבות האומה. קשר שמבטא רצף גנטי שדרכו עוברים בתוכנו קודים של הנהגות ואורחות חיים.

בית של אבא ואמא, וכולם-כולם, כולנו, הם הילדים המגיעים מכל קצוות הארץ, מצפון ומדרום, ממזרח וממערב, וגם מעבר לים, לבקר ולצאת עם חיבור מחודש לאבא ואמא.

ואם בכל בית צריך להגיע עם מפתח כדי להיכנס, מהבית המיוחד הזה יוצאים עם מפתח מיוחד ללב. מפתח שפותח בנו שערים להקשיב לנקודה הכי פנימית של הלב המשותף שלנו, בני האדם. מפתח לשאיפות של תיקון, של טוב, חסד, נתינה, ויתור. מפתח שפותח ומחבר אותנו לעצמנו ולאחרים שאיתם אנו חיים, מחבר אותנו לעם ולבורא העולם.

יש לך אש?

לשבת חנוכה בבסיסי צה"ל דרושות משפחות / זוגות צעירים

«תודעת שליחות» כריזמה «בעלי יכולת בין אישית גבוהה»
«ידע תורני» ניסיון בדיבור מול קהל ולב פתוח

חושבים שאתם מתאימים? הצטרפו אלינו!

מייל MMF@MMF.ORG.IL

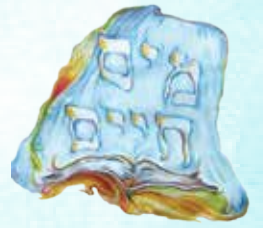

לינק להרשמה

כל אחד הוא אור קטן וכאנו אור איתן

מים חיים

ת"ת לבנים
בית חינוך לבנות
חוות הנוער הציוני

לצמוח מהשורש

לשאוף גבו

עולים לכיתה א'?

החלה הרשמה לכיתות א' תשפ"ד!

אנו מזמינים אתכם להכיר דרך חינוכית ייחודית ומאפשרת.
אנו רואים בנפש הילד כר פורה ליצירה, צמיחה וסקרנות,
הנובעים מתוך חוייה שלמה, מלאה בעשייה מגוונת ומותאמת
לכל שלב התפתחותי בחיי הילד.

אנו מחנכים לחיי תורה וקדושה מתוך אהבה, שמחה,
ומתן מקום לביטוי אישי.

חינוך תורני | יחס אישי | צוות מקצועי | כיתות קטנות | לימוד חוויתי
מלאכות קדומות | שחיה | נגינה | תנועה | אומנות | חקלאות | כתיבת סת"ם

ערב היכרות לקראת כיתה א'

יום שלישי | ה' בסלו 29.11 | 20:00 | חוות הנוער הציוני

יש לאשר
הגעה
במספר הכתוב
למטה.

לרישום ופרטים נוספים:

מעמי ובת שבע 055-317-1038 | 02-5455576 | maimhaim.ri@gmail.com

'מים חיים'. תלמוד תורה ובית חינוך ירושלמי שמחובר לשורשים וצומח לשמים.

התבוננות

— הפרשה החסידית עם הרב עדין אבן ישראל —

שבת ללא פסולת

לשכלול היכולות הייחודיות לאדם – מחשבה, דיבור או מעשה שאין מי שמסוגל לעשותם מלבד האדם. ההצדקה של האדם האוכל, נסמכת אפוא על כך שהוא מתקן איזה דבר ומעלה אותו למדרגה גבוהה יותר, ועל ידי זה הופך את הצומח או את החי לחלק מן האדם. אבל אם האדם איננו מתנהג כאדם אלא כפרה, איזו הצדקה יש לו לאכול את הפרה המסכנה?

כשאדם אוכל כראוי הוא נקרא: "צדיק אוכל לשובע נפשו" [משלי יג, כה]. מי שאוכל לשובע נפשו מברר את המציאות הגשמית על ידי שהוא לוקח את המאכל ומוציא ממנו את התמצית המועילה לנפשו. במונחים של תורת הסוד, "הניצוץ הקדוש" שיש במאכל עובר אל האדם. התפקיד של הברור שעושה האדם הוא להוציא את הניצוץ הזה שנמצא בחתיכת לחם או בכשר, השבוי בתוך החיטה או בתוך הפרה. התפקיד של המאכל בימות החול הוא לחזק ולהבריא את האדם כדי שיוכל להמשיך ולפעול בעולם בצורה טובה וראויה, והצידוק של האכילה קשור בכך שהאדם משתמש באוכל עבור מטרה חשובה. האדם משמש אז כמי שגואל ומשחרר את מה שהיה כבוש עד עכשיו בדמות בהמה או בדמות צמח, ומחזיר אותו להיות ניצוץ קדוש כחלק מן הבריאה.

אבל האכילה היא מעשה דו-ערכי: האדם יכול לגאול את החומר, אבל החומר מצדו יכול למשוך את האדם כלפי מטה. אכילה יכולה להיות פעולה של עליו, אך גם במידה שווה להיות פעולה שמורידה את האדם. בכל אכילה יש פוטנציאל של נפילת האדם למטה. במציאות רואים לפעמים כיצד אדם חלש, מסכן ורעב תשוש עד כדי כך שאין לו כוח ליצר הרע, והוא לא מצליח לחשוב על שום מחשבה רעה. אבל לאחר שאדם אכל ארוחה טובה, היצר הרע גם הוא מתעורר מחדש. ואז, במקום שהאוכל יתעלה ויעלה את האדם, המאכל משך את האדם למטה. ובמציאות כזו, המאכל בלע את האדם. אדם יורד לחיות בדרגת קיום מינימאלית המזכירה את דרגת הקיום של בעלי חיים. האיש שאכל את הכשר של השור, נעשה בעצמו שור. בימות החול שעת הסעודה היא, כמאמר הזוהר, "שעת קרב"; האדם בשעת סעודה חי בתוך מלחמה, מפני שהוא יכול להפוך בתוך הסעודה לבהמה או להתעלות בקדושה, ולכן מדובר על מאבק על משמעות האכילה, שלא תהא האכילה פעולה מגשמת כמי שעושה מעשה בהמה. בזמן האכילה האדם נאבק עם החומר, ועל אדם כזה נאמר המשך הפסוק בספר משלי: "ובטן רשעים תחסר" [שם], שאכילת הרשעים עלולה להוביל אותם לחסרון.

אכילה בחול ואכילה בשבת

בימות החול – הן מבחינת הגוף והן מבחינת הנפש – התפקיד של האדם האוכל הוא לברר את הדברים, לתקן, לחלק את הניצוץ הקדוש שיש במאכל ולהעלותו למעלה, והאוכל, הדבר הגשמי, הופך להיות בסופו של דבר אדם, ולכן גם יש לו אפשרות להפוך לדבר קדוש על ידי האדם. אבל הטרגדיה היא שלפעמים אדם אוכל כמו בהמה ובאמת נעשה כבהמה. הטרגדיה היא גם של המאכל: עצוב לחשוב על תרנגול היושב ומצפה – מי יודע כמה שנים – שיעלו אותו לקדושה, ולבסוף מתברר שחטול היה יכול לאכול אותו, ולא היה שום הבדל מי אכל את התרנגול מבחינת מעלתו בקודש.

בשבת, לעומת זאת, האכילה היא חלק ממצוות עונג שבת, ויש לה משמעות של מצווה ממש כמו הנחת תפילין או התעטפות בציצית. המצווה לאכול בשבת חלה בין כשאני רעב ובין כשאני רעב, ולכן אי אפשר להגדיר אותה כאכילה פונקציונלית. כדי שלאכילה בשבת תהיה משמעות, אין צורך להקדיש את האוכל למטרה מסוימת או לחשוב על המאכל כמשרת את האדם לתפקיד מסוים, אלא יש באכילה זו כבר קדושה כשלעצמה, כפי

עיקר האכילה להיות כי מן המאכל נעשה חלב ודם. והדם הוא הנפש, חיות האדם, שמקבל הכבוד הדם מן המאכל ושולח ללב ולמוח. ועל ידי זה מתעלה המאכל, שנעשה ממנו לב ומוח האדם. ועל ידי זה מתחזק לבו ומוחו בעבודת ה' שבלבו, בהתלהבות כרשפי אש, שנעשה בכח האכילה, שבלא אכילה היה מתחלש. וגם מוחו נעשה חזק להתבונן בגדולת ה' וזהו ענין בירור, שמן המאכל נעשה אדם. אך כל זה הוא בימות החול... אבל בשבת בורר אסור, אלא האכילה היא יותר עליונה, "וקראת לשבת ענג" [ישעיהו נח, יג], המשכה מלמעלה, לשובע נפשו מחמת המאכל, כמו שהוא בשרשו למעלה... שמה שנעשה מלמטה למעלה על ידי בירור, כמו בימות החול, יש בו פרש. שהוא פסולת שהמובחר שולח ללב ולמוח והפסולת יורד למטה בקרביים ובני מעיים. אבל בשבת, שהוא נעשה מלמעלה למטה, אין בו פסולת כלל [תורה אור, פרשת חיי שרה, ד"ה יגלה לן טעמיה, דף טו ע"ב]

אכילה

אכילה היא פעולה של בירור ושל תיקון. בתוך קרביו של האדם מתרחשת פעולה של בירור: יש חלקים באוכל שהגוף איננו מעכל אלא פולט, ויש חלקים ההופכים בסופו של דבר לחלק מהאדם.

אבל מה מעניק לאדם את ההצדקה לאכול פרה? ההצדקה קיימת רק כשאדם יכול לטעון שיש עליוי לפרה על ידי שהפרה הופכת להיות אדם. כשהדבר הנאכל הופך להיות אדם הוא נעשה לחלק מן האדם, ומשמש את האדם

גב החר
מובילים
לוקחים אחריות. נקודה.

אריזה | הובלה | אחסון | 02-9978757, 052-6071171
gavhar1@gmail.com

הרב מנחם בורשטין | ראש מכון פוע"ה

אתגר עם אתגר

כשעלינו לארץ, רכשו הורי דירה קטנה באשקלון, ובכל קיץ הייתה נוסעת משפחתנו לנופש. הדירה הייתה קטנה מאוד ולא אפשרה אפילו להזמין חברים. באחד הימים, סיפרה אחותי לאמי שחברה שלה מהאולפנה נשארה בארץ לבד והיא מחפשת דרך להזמינה אלינו. על אף הצפיפות, הזמנו אותה לשבוע להיות עמנו ובלילה העברנו חלק מהמיטות למטבח. לימים, הצעתי לה חבר מהישיבה והשידוך יצא אל הפועל. על כך, אמרה אימי היקרה והחכמה: "מי שישמע על המאמץ הגדול שעשינו כדי לארח אותה שבוע, ממש יתפעל. אך זה היה חסד רק לשבוע, אבל בזה ששידכתם אותה עשיתם איתה חסד לכל החיים".

נוכרתי בסיפור זה כאשר קראתי על השדכן הנוכר בפרשתנו – אליעזר עבד אברהם. במהלך עבודתנו במכון פוע"ה אנו משתדלים במשך השנים לסייע גם בתחום השידוכים, כשמדובר על אנשים הסובלים מבעיה רפואית משמעותית. לאחר ניסיון שהצטבר במהלך השנים, הגענו למסקנה – שעל מנת להצליח כדאי לשרך 'בעיה רפואית עם בעיה רפואית', או כפי שתיקן אותי פעם מן-דעו – 'אתגר' עם 'אתגר'. הדבר לא נובע כלל מגישה עקרונית אלא ממצואות פרקטית בשטח. זאת לאחר שחווינו את הסבל של אנשים רבים, כאשר לא פעלו לפי גישה זו ולא הצליחו להתחנת. מלבד הצער במהלך השנים, הם הגיעו לגילאים מבוגרים ונאלצו אז לוותר גם מסיבות הגיל. זאת ועוד, מהניסיון שנצבר מליווי זוגות נשואים, התברר לנו – פעמים רבות – שכאשר אדם ללא כל בעיה רפואית ידועה, נשא אישה עם בעיה רפואית, אמר בשעות קשות: "עשיתי לך טובה שהתחנתני אתך או למה את... כך וכך". תפקידו של רב המייעץ בנושאים אלו לראות את הנולד ולהשתדל למנוע את הבעיות מראש.

נוסיף עוד: שמנו לב שבמקרים כגון אלו, הייתה האישה – בסמוי או בגלוי – מנסה להוכיח, במרוצת הזמן, שהיא ככל אדם. האישה הכריחה את עצמה להתאמץ, אף מעבר למה שאישה – ללא בעיה רפואית – כבר מזמן הייתה מרשה לעצמה לבקש עזרה מבעלה (כמובן שהדוגמא יכולה להיות גם אם הבעל הוא בעל הבעיה הרפואית). כדי לסייע ל"אתגר עם האתגר", מכון פוע"ה נכנס לעובי הקורה. כאשר ישנה בעיה רפואית – באופן טבעי – כל משודך שואל שאלות בשלושה תחומים:

1. כיצד האדם מתפקד עם הבעיה?
2. אם מדובר באישה, האם היא מסוגלת להרות וללדת ככל אישה?
3. האם הבעיה היא תורשתית?

במכון פוע"ה אנו מסייעים במתן תשובות לשאלות הנ"ל ואף עושים עמהם סימולציה כיצד ידווחו על בעייתם כדי שתתקבל בפרופורציה הנכונה. כאשר מגיע אדם עם הבעיה הרפואית ויושב עם אחד הרבנים המשיבים, אנו מבקשים לבוא עם כל המסמכים הרפואיים על מנת שנוכל לתת את הסיוע המתאים והמדויק.

כאשר מדובר בבעיית פוריות ישנה מחלקה במכון המסייעת גם במציאת השידוך ולא רק בהדרכה כיצד לנתח את הבעיה וכיצד להציגה. מתברר, שאחרי שהדברים נבדקו לעומק, הרבה יותר קל למצוא את הזיווג המתאים ולקבל את האיוון בין האתגרים.

שלכל מצווה יש קדושה עצמית. ההבדל בין האכילה בימות החול לאכילה בשבת קשור למקומו של האדם במעשה בראשית. האדם נברא אחרון בששת ימי הבריאה, מפני שכל העולם צריך להיות מוכן לפניו. הוא איננו יכול להתקיים ללא כל הברואים שנבראו בימים הקודמים, ובמובן זה הוא כפוף למציאות, תלוי בה, ולכן גם משני לה. כדי שיהיה לאדם מקום בעולם, ועל מנת שלא ייחשב כסוג של טפיל על צמחים או על בעלי חיים, הוא צריך למלא תפקיד ייחודי שרק האדם מסוגל לעשותו, של תיקון המציאות הגשמית. התפקיד של האדם הוא להעלות את המאכלים על ידי שהוא משתמש בהם בדרך שמעניקה להם משמעות של קדושה.

בשבת, האדם אינו נדרש למלא את התפקיד הרגיל שהוא עוסק בו בשאר ימות השבוע, מפני שהעולם מתעלה וחוזר לסדרו הראשון, ולכן גם המאכל חוזר להוויה הראשונה שלו. ביום השבת כלל המציאות חוזרת לשלמותה, ולכן אין צורך בתיקון המציאות, ויש אף איסור לעשות מלאכה שנועדה לתקן את המציאות בשבת. גם ביחס למאכלים, הניצוץ של הקדושה שבתוך המאכל איננו זקוק לתיקון הבא מכוח האדם למטה, אלא מתעלה יחד עם שאר המציאות, וחוזר אל המשמעות הראשונה שלו כחלק מבריאת העולם.

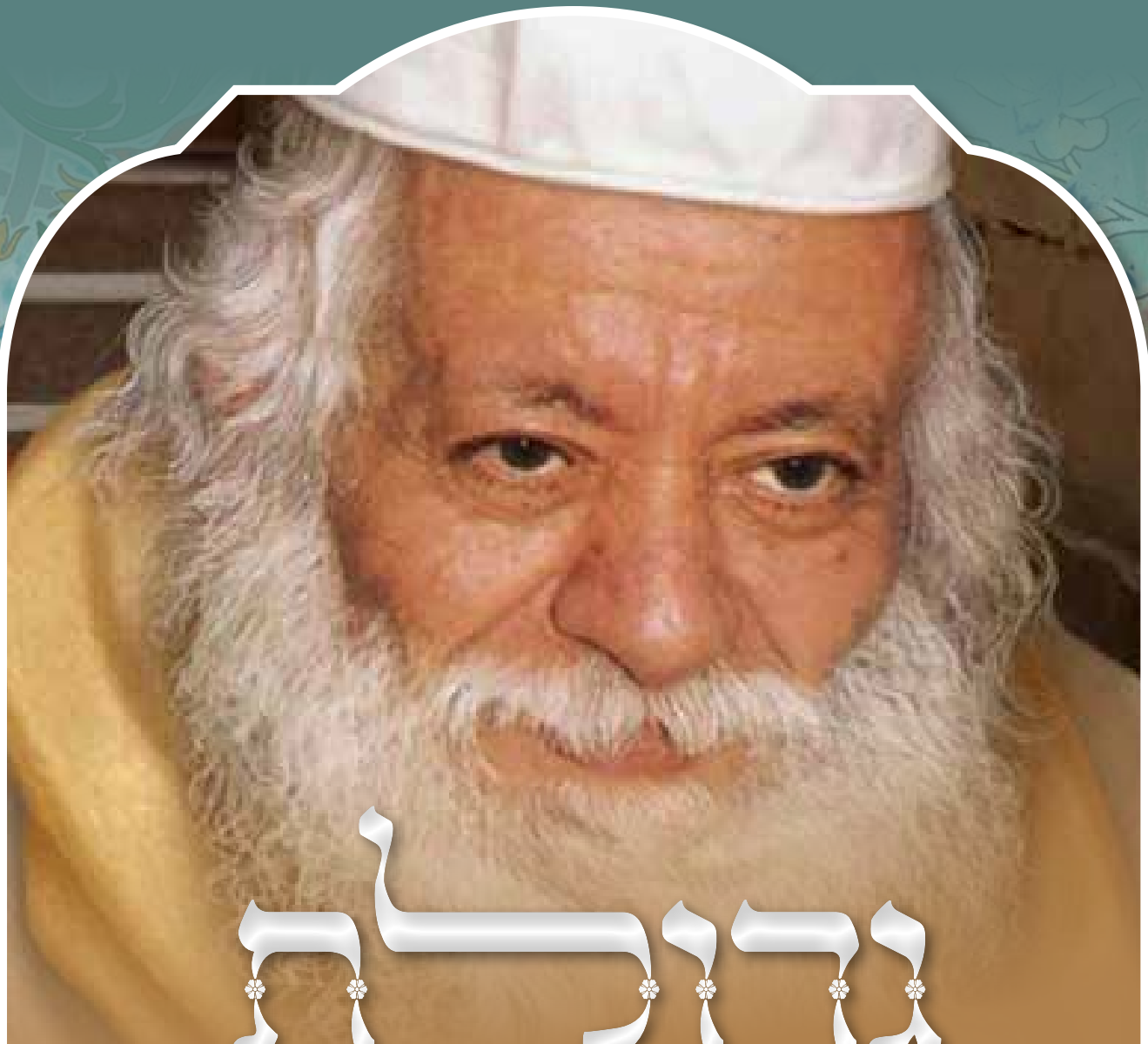
עונג שבת באכילה

בימות החול המציאות מושכת כלפי מטה, והאדם צריך להעלות אותה, אך בשבת המציאות מתעלה אל מה שהייתה בזמן הבריאה, ומשום כך, האדם איננו זקוק להעלותה אלא לעלות יחד עמה. כל הפעולות הקשורות במצוות עונג שבת הן דרכים של הנאה מן ההוויה הגשמית, ואפילו שבזמנים אחרים הפעולות הללו – כמו אכילה או שינה – צריכות בירור, בשבת יש להן משמעות של מצווה והן אינן צריכות בירור. בשבת האדם אינו נדרש להיות בתפקיד של מי שמתקן את העולם, או נאבק על המשמעות של המציאות, אלא לקבל מן המציאות כפי שהיא על ידי הנאה שהוא מפיק ומקבל ממנה.

המן שאכלו ישראל במדבר היה, לפי חז"ל, אוכל מושלם, שלא היו בו שום מותרות – מאכל שמתעכל בשלמות בגוף, מבלי שהיה צריך להפריש שום דבר. האכילה של שבת, כפי שרמזו באחד מן המזמורים של סעודות שבת, היא אכילת מן, אכילה של מעין עולם הבא. באכילה קדושה אין צד של בירור ושל שינוי, אלא האדם נעשה רק כלי לקבלה. האדם מקבל מהשבת את המזון של השבת, את ה"לחם שמיים", והמאכל של השבת שייך אם כן כל כולו לקדושה.

[בעריכת אוריאל סגל] תקוע ומרכז שטיינזלץ הקטעים באדיבות ישיבת תקוע

גהות מזרחי

לרגל ההילולא של המקובל האלוקי, הרב מרדכי שרעבי זצוק"ל, מייסד ישיבת המקובלים 'נהר שלום', שהחודש מלאו 38 שנים לפטירתו, מספר מקורבו הרב אביהוא שוורץ בשיחה מיוחדת עם 'קרוב אליך' על הסיבה המסתורית לעלייתו ארצה מתימן, כיצד הפך בעלי בתים פשוטים לתלמידי חכמים מופלגים, דאג להעמיד דור של תלמידים העוסקים בתורת הסוד והצליח למשוך אליו תלמידי חכמים מכל רחבי ירושלים

בניה זית

"דודה שלי ז"ל, חלתה באופן קשה מאוד במחלה הארורה", פותח הרב אביהוא שוורץ בסיפור אחד מני רבים על הרב מרדכי שרעבי זיע"א. "היא עברה ניתוח, שבמהלכו הורידו לה חלק גדול מהמעיים, ולאחריו הרופאים כבר הרימו ידיים. הגרורות של המחלה התפשטו ולא היה להם מה לעשות. בכל זאת, אני ידעתי למי לפנות. הגעתי לרב שרעבי זצוק"ל וביקשתי ברכה עבורה. סיפרתי לו שדודה שלי גומלת חסדים, ומאוד עזרה לנו בקניית בית בירושלים. הרב שמע אותי ואמר: 'ככה עזרה לך הדודה? היא תהיה בריאה! אין לך מה לדאוג!' באמת, כעבור שבועיים הרופאים ערכו לה בדיקות נוספות, והם היו המומים. התוצאות הראו שאין זכר למחלה, והיא הבריאה לגמרי. היא חיה אחר כך עוד למעלה מעשרים שנה, ונפטרה בשיבה טובה".

הרב חיים אביהוא שוורץ, מבכירי הר"מים בישיבות מרכז הרב ובית אל, מלמד וכותב שנים רבות מתורת רבותיו - הרב צבי יהודה והרב ר' אברום שפירא זצ"ל, ומרכיבים נוספים מהם למד במהלך חייו. מה שפחות מוכר לציבור הוא הלימוד המיוחד והקשר החם לו וזכה עם המקובל האלוף, הרב מרדכי שרעבי. להגל יום ההילולא של הרב שרעבי, שחל השבוע בכ' חשוון, מספר הרב שוורץ על מעט מן האור המיוחד של הצדיק.

"סיפורים כאלה כמו על הדודה שלי, היו אצל הרב לאלפים", ממשיך הרב אביהוא לספר. "בירושלים כולם ידעו שמילה של הרב שרעבי לא שבה ריקם. הרב היה מקבל קהל כל יום, משמונה בבוקר עד אחת עשרה. כמובן הוא היה ער כבר מחצות הלילה, ובשעות הללו היו עומדים מאות אנשים שבאו בחצר של הרב שרעבי, עשרות ולפעמים מאות אנשים שבאו אליו בכל יום".

איך התחיל הקשר של הרב עם הרב שרעבי?

"ההיכרות שלי עם הרב התחילה דרך אשתי. עוד לפני שהכרנו, אשתי הייתה קשורה מאוד לרבנית ע"ה. הרבנית הייתה אשת חסד, ותפקדה כמו ארגון חסד שלם. צריך להבין שכיום האזור של מחנה יהודה ומקור ברנך נחשב ליוקרתי, אבל פעם במקום בתים היו שם פחונים וצריפונים למיניהם, והאוכלוסייה שם הייתה במצב לא פשוט. הרבנית נרתמה לסייע לכל הנזקקים באזור, ובכל שנה לפני החגים הייתה שולחת למשפחות במצוקה בגדים לילדים, חולצות ונעליים. היא הייתה אוספת מבעלי חנויות ומעבירה לנזקקים. כשהייקף של מעשי הצדקה שלה התרחב, היא נעזרה בבנות שלמדו במכללה בירושלים, והפעילה אותן כשליחות שלה למעשי חסד. היא עצמה הייתה מתחבאת כדי שלא יחזיקו לה טובה, ושולחת את הבנות להניח את הדברים בבתי של המשפחות. אשתי הייתה אחת מאותן בנות, והיא נקשרה מאד לרבנית. כשרצינו להתחתן, היה ברור לנו שנגיע לרב להתברך, וזכינו גם להדרכות לחיי הנישואין. ראינו בחוש איך כל הדיבורים של הרב מתקיימים אחד לאחד. זכינו, והקשר המשך עוד לאורך כמה וכמה שנים".

ימי ראשית

הרב מרדכי יהודה יפת תעזי-שרעבי נולד במחוז 'שרעב' בתימן, בינקותו התייתם מהוריו, וגדל בשנות ילדותו אצל סבו, הרב אברהם יפת-

תעזי, שלימדו תורה. בשלב מסוים דבק ברב המחוז 'שרעב', הרב חיים סינוואני זצ"ל, שמצידו דאג לטפח את הילד המיוחד במעלות התורה. בגיל צעיר מאוד לקח אותו אב בית הדין של העיר 'שרעב', הרב סאלים סאעד זצ"ל, לשמש לצידו בהוראה. בגיל ארבע עשרה יצא לשליחות של הרבצת תורה, והתמנה למורי שלימד ילדים צעירים ממנו. באותה שנה נשא לאישה את הרבנית לאה ע"ה. שנה לאחר מכן נסמך לרבנות ודיינות בידי רבני שרעב, ושמעו כגדול בתורה הלך והתפרסם ברחבי תימן.

"השקידה וההתמדה בתורה של הרב שרעבי, הייתה נדירה ממש" מאפיין הרב אביהוא. "כבר מילדותו הוא היה שקדן עצום בתורה. הרבנית ע"ה סיפרה לאשתי, שכבר בגיל חמש הרב ידע כבר את כל התנ"ך בעל פה. לאחר מכן למד את כל ששה סדרי משנה והתלמודים בעל פה, ולכן כבר בגיל צעיר מאד מינו אותו להיות מלמד. השידוך שלו עם הרבנית לא היה כל כך פשוט - היו כאלה שהתנגדו לחתונה שלהם בטענה שהרב הוא ממשפחת האצולה של יהודי תימן שמיחסים לדוד המלך, ואילו הרבנית הייתה 'רק' ממשפחה של אבות בתי דין. הם חשבו שכביכול יש בזה ירידת מדרגה. בכל אופן, הרב לא הקשיב למתנגדים והתחתן עם הרבנית שהייתה מאוד צעירה, בערך בת תשע. הם חיו כמה שנים בתימן, ואחרי כן החליטו לעלות לארץ".

נסיבות העלייה של הזוג הצעיר לארץ כרוכות בתורת הסוד, בה היה הרב שרעבי בקיא ורגיל כבר מצעירותו. הוא למד קבלה אצל הרב סינוואני זצ"ל וכן אצל הרב משומר שמואל ניסים זצ"ל שהיה רבם של המקובלים בעיר עֶדֶן, ורכש בקיאות רחבה בכל מכמני תורת הסוד. באותן שנים ערך גם תעניות וסיגופים לרוב, והתעלה במעלות התורה והיראה. בהיותו כבן עשרים, נגנב סכום כסף גדול מביתו של מושל העיר בה התגורר הרב, ואותו מושל, כדרך הגויים, גלגל על יהודי העיר את האשמה. הרב נאלץ להשתמש בספר קבלה שנקרא 'גורלות אחיתופל', באמצעותו גילה את מקומו של הכסף הגנוב, וכך התבטלה הגזירה. כדי שלא יבקשו ממנו לשוב ולהשתמש פעמים נוספות בקבלה מעשית, החליט הרב שרעבי לעלות לארץ ישראל, בה לא ידעו מכל העניין.

"בתחילת דרכם בארץ גרו הרב והרבנית בעיר רחובות במשך תקופה מסוימת" מספר הרב אביהוא. "הרב רצה אז ללכת לעבוד בפרדסים של ארץ ישראל. הבעיה הייתה שכשהוא ניסה את כוחו בעניין, הידיים שלו התמלאו יבלות והוא סבל מכאבים. הרבנית אמרה לו שישב ללמוד, והיא תפרנס אותם. לאחר מכן הם עלו לירושלים, שם הרב דבק בגדולי עיר הקודש. הוא למד בישיבת המקובלים 'בית אל' ובישיבה של הרב עוזיאל זצ"ל. הרב היה לומד, והרבנית עבדה ככלנית במקווה. הם גרו בחדר קטנטן, עד שהם עברו לבית ברחוב שילה 6, שם קיימת כיום ישיבת המקובלים שייסד הרב - ישיבת 'נהר שלום'.

"מי שעזר מאוד לרב להתפרנס באותן שנים, היה ד"ר משה וולך המפורסם, המייסד של בית חולים 'שערי צדק'. איכשהו, ד"ר וולך ידע שהרב שרעבי, שהיה אז עדיין די צעיר, הוא משהו מיוחד. הוא סידר לרב אפשרות ללמד שיעורים וכך לחיות יותר ברווח. אחרי שהרב עבר לבית הקטן ברחוב שילה, הוא התחיל להקים שם, ממש בעשר אצבעותיו, קהילה שלמה של תלמידי חכמים. הוא התחיל לקרב יהודים שהיו בעלי בסטות בשוק מחנה יהודה, ושכנע אותם לבוא - בשלב ראשון - למנחה וערבית, אחר כך עודד אותם להתפלל ותיקן וכך הלאה, עד שאותם בעלי בתים פשוטים הפכו לתלמידי חכמים מופלגים.

"עם הזמן, הרב התחיל ללמד את החבורה שהתקבצה שיעור קבוע בכל בוקר אחרי תפילת ותיקין" ממשיך הרב אביהוא ומתאר, "הם היו לומדים רמב"ם על הסדר עם כסף משנה, ואחר כך טור ובית יוסף. מבין התלמידים שהשתתפו בשיעורים, היה למשל אביו של הרב בניו שמואלי שליט"א - המקובל הרב שלום שמואלי שליט"א, שכיום כבר חצה את גיל המאה. עוד תלמיד חשוב היה רבי שלום רפאלי, שהיה גם השמש של הרב. הילדים של הרב רפאלי צמחו כולם בעקבותיו ונעשו תלמידי חכמים מופלגים".

נוסף על אלו היו באים לרב שרעבי תלמידי חכמים מכל רחבי ירושלים, ביניהם למשל גם הרב עובדיה יוסף זצ"ל.

"כשהרב עובדיה הספיד את הרב שרעבי, הוא העיד ואמר: 'הרב ידע ש"ס בבלי, עם רש"י תוספות ומהרש"א בעל פה, מילה במילה. עוד

"כשנגנב סכום כסף גדול מביתו של מושל העיר בה התגורר הרב, המושל גלגל על יהודי העיר את האשמה. הרב נאלץ להשתמש בספר קבלה שנקרא 'גורלות אחיתופל', ובאמצעותו גילה את מקומו של הכסף"

הוא אמר שהרב היה גדול הדור ולא היה כמוהו בלימוד הקבלה, מעיד הרב אביהוא. "הרב עובדיה הגיע לרב שרעבי בעקבות חמיו, הרב פטאל ע"ה, שהיה תלמיד של הרב שרעבי בקבלה. בכל פעם שהוא היה מגיע, הרב שרעבי היה מתעניין באילו מקרים עוסקים כעת בבית הדין. הרב עובדיה היה מספר, והרב שרעבי היה מיד פורס את הסוגיות מכל הש"ס שנוגעות לדין, עם דעות הראשונים והאחרונים. ללא ספק, הרב שרעבי היה כולו תורה - בנגלה ובקבלה."

בירושלים של מעלה

לאחר מלחמת השחרור, שבה נפל הרובע היהודי ויחד אתו ישיבת המקובלים העתיקה - ישיבת בית אל, הרב שרעבי נטל את העול על שכמו, לייסד מניין של יהודים שיתפללו על פי הכוונות בסידור הרש"ש. הוא דאג להעמיד דור של תלמידים העוסקים בתורת הסוד, ביניהם: הרב יהודה גץ, הרב ציון ברכה, הרב מרדכי עטייה ראש ישיבת 'החיים והשלום' ועוד, וזכר צדיקים לברכה.

"מבין השיעורים של הרב שרעבי, הייתה חשיבות מיוחדת לשיעור שהוא היה נותן בשבת", ממשך לספר הרב אביהוא. "השיעור היה נמשך משתיים עשרה וחצי עד אחרי הצהריים - כשהשעה השתנתה בין החורף לקיץ - לקראת תפילת מנחה. הרב היה מלמד מספר עץ חיים או שער הכוונות, ולפני

החגים היו לומדים את סדר הכוונות של הרש"ש לאותו מועד. במהלך השיעור, הרב לא היה יושב עם ספר. אחד התלמידים - בדרך כלל הרב שלום שמואלי - היה מקריא, והרב היה יושב, לפעמים עוצם עיניים ולפעמים לא, אבל היה מתקן בעל פה את הקורא: "דילגת מילה - תחזור", הכל מכוח הזיכרון".

על השיעורים הללו מספר הרב אביהוא מחוויה אישית, כיוון שלמשך תקופה מסוימת גם הוא נמנה על המשתתפים הקבועים בשיעור.

"הרב שרעבי אמר לי: אם יש לך חשק ללמוד קבלה - תבוא! הוא הסביר, שפעם התיירו ללמוד קבלה רק לנשואים שעברו את גיל ארבעים, אבל בימינו הדברים השתנו. דעתו הייתה, שכיום כל מי שכבר התחתן ומרגיש בנפשו חשק גדול ורצון ללמוד קבלה - יכול לגשת ללימוד הזה.

"הרב אמנם אמר לי לבוא, אבל אני אמרתי לו שאני לא מבין כלום. בשבילי, מה שהם לומדים מהספר זה כמו לקרוא סיני! הרב לא נבהל מהתשובה שלי, ואמר: 'סמוך עלי! שנה אחת תבוא לשיעורים בלי להבין כלום, אבל אחר כך - אתה תרכב על

הסוס! באמת הייתי משתדל לבוא לשיעורים בשבת, והייתי הולך ברגל מקרית משה עד מחנה יהודה. לפעמים רשמתי לעצמי במוצאי שבת נקודות שהצלחתי להבין".

כסופו של דבר, הרב אביהוא לא חצה את מחסום השנה הראשונה: "אחרי כמה חודשים פרצה מלחמת יום הכיפורים. הייתי אמנם חייל מילואים, אבל בגלל המלחמה גייסו אותי למשך חצי שנה".

גם אחרי המלחמה לא היה יכול הרב אביהוא לחזור ללמוד אצל הרב שרעבי, מכיוון שהוטלה עליו שליחות מאת הרב צבי יהודה. באותם ימים הוקם היישוב קשת, והרב צבי יהודה, כדי לעודד את ההתיישבות בגולן, שלח כמה וכמה מתלמידיו לגור בקשת. "היה לי קצת קשה עם הצורך ללכת לקשת", משתף הרב אביהוא. "דיברתי אז גם על זה עם הרב שרעבי, והוא אמר ללכת לפי דברי הרב צבי יהודה. לכן לא יכולתי להמשיך להתמיד בשיעורים. בכל אופן, כדאי לציין שהגיעו לשיעור הזה יהודים מכל רחבי ירושלים - לאו דווקא ספרדים. גם חרדים אשכנזים ממאה שערים, הרבי מבעלז ועוד. היו שם בין עשרים לשלושים איש, שביניהם היו גם תלמידי חכמים גדולים".

בני על החיילים

הרב אביהוא ממשך ומתאר אווירה ירושלמית מתוקה של שבת קודש: "הייתה אווירה מיוחדת במינה בשיעורים האלה. הרב שלום רפאלי היה מחלק תה וקפה לכולם - כל אחד לפי הזמנה, וגם היה מחלק מלפפונים.

"באחד השיעורים, הרב התבטא ואמר שיש כאלה שצריך להיזהר ולהתרחק מהם. היה שם יהודי מבוגר שהיה מגיע ממאה שערים. הוא בעצמו כתב ספרים בקבלה, והיה מגיע לשיעורים. הוא שאל את הרב למי הוא מתכוון: 'הרב יגיד לנו באופן ברור למי הוא מתכוון! ממי צריך להתרחק?' הרב אמר לו שהוא יודע לבד על מי מדובר. היהודי שאל: 'הציונים הכופרים?' הרב ענה לו: 'לא עליהם אני מדבר. אני מדבר על יהודים שלובשים בגדים כמון! עם שטרימל ומעיל!' היהודי התפלא מאוד, איך ייתכן שצריך להתרחק מאנשים כאלה. הרב הסביר לו: 'אני מדבר על כאלה שכופרים בקבלה ואומרים שצריך ללמוד רק נגלה שבתורה, בלי נסתר!'

"עם הזמן הזה היו הרבה עניינים במהלך השיעורים. הוא היה מרבה להעיר הערות, והרב שרעבי היה עונה לו לא פעם בדברים קשים. אחרי שהוא היה מעיר משהו, הרב אמר לו: 'אתה לא אתנו בכלל! אנחנו פה ואתה שם...'. באותו זמן היה במרכז הרב הרב יעקב אליאור שהכיר כל מיני ירושלמים, והוא הסביר לי שהזקן הזה היה בצעירותו בין אלה שביזו את הרב קוק, וכעת הרב שרעבי עושה לו תיקון בזה שהוא אומר לו כל מיני מילים קשות.

"בכל מקרה, למחרת באתי עוד פעם לרב שרעבי ואמרתי לו שנפגעת ממך שהרב כביכול הסכים עם היהודי הזה שצריך להתרחק מהציונים, רק שבמקרה לא עליהם הרב דיבר. הרב הרגיע אותי, ואמר שחס ושלום, הוא לא התכוון למה שהבנתי. הוא אמר לי: 'דע לך שהם

צילום: אביהו פינצוב

"הרב שרעבי אמר לי: אם יש לך חשק ללמוד קבלה - תבוא!".
הרב אביהוא שוורץ

"כשהרב עובדיה הספיד אותו, הוא העיד: הרב ידע ש"ס בבלי, עם רש"י תוספות ומהרש"א בעל פה, מילה במילה, ולא היה כמוהו בדורנו בלימוד הקבלה"

שׁוּבְרִים
לְמִיּוֹשׁ בַּחֲנוּיֹת
עַד 500 ₪
לְמַשְׁתַּכּוֹת

הכני קרוֹב אֵלַיִךְ

בְּכַיִן הוֹגֵינָא שֶׁל מַעֲיִינוֹתַיִךְ

סטודנטית, מוזמנת להכניס את תכנית מעיינותיך ללו"ז האקדמי שלך!

שיעור שבועי
וירטואלי

לימוד שבועי
ושאלונים חודשיים

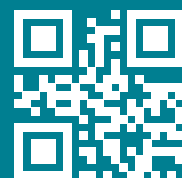
ערכת לימוד
מוסקעת

השתתפות
במסע

מפגשים של
קהילת מעיינותיך

מנשמת חזקיהו המלך, ומי שמתברך ממנו הוא כאילו קיבל ברכה מחזקיהו המלך. מהצד שלו, הרב שרעבי מאוד העריך את הבבא סאלי, ואמר עליו שהוא גדול הדור בקבלה."

הרב אביהוא מעיד על גדול נוסף שהיה בקשר עם הרב שרעבי - הרב מרדכי אליהו זצ"ל: "בכל פעם שהייתי בא לרב אליהו, הוא היה שואל אותי מה שלום הרב ומה קורה אצלו. הוא ידע שיש לי קשר איתו, ותמיד רצה לדעת אם יש איזשהו חידוש מבית המדרש של הרב. כשהרב שרעבי נפטר, הוא השאיר צוואה שדווקא הרב מרדכי אליהו יטפל בכל עניני הקבורה שלו, ובאמת כך היה."

הרב אליהו לא רק טיפל בקבורה אלא גם הספיד בהלווייתו של הרב: "אני זוכר עד היום את השאגה של הרב אליהו: 'ווי לארעא דישראל דחסרה האי גברא רבה!' (= אוי לארץ ישראל שחסרה את האדם הגדול הזה). פרשת השבוע או הייתה חיי שרה, שבה מסופר על מערת המכפלה - פתח גן עדן, והרב אליהו אמר שהרב שרעבי עולה ישר לגן עדן, אבל

אנחנו צריכים לדאוג על עצמנו כעת. הוא הגדיר אז את הרב שרעבי בתור 'עמודא דצלותהון דישראל', כלומר, עמוד התפילה שמחזיק את עם ישראל."

"החיילים ששהו במשאית שהתהפכה היו זרוקים בשטח כשאף אחד לא יודע כלום על המצב שלהם. רק הרב שרעבי, שישב בחדר שלו בירושלים, דווקא הוא ידע והתפלל"

ביקש ממנה שלא תחזור לישון אלא תצטרף אליו לאמירת התהלים, כאמרו: 'יש עכשיו הרבה חיילים פצועים, וצריך להתפלל עליהם!' הרבנית לא שאלה מאיפה הרב יודע, אבל בבוקר היא התעניינה מה מדווחים בחדשות. היא שמעה שמשאית מלאה חיילים התהפכה בסיני. החיילים שישבו במשאית היו זרוקים בשטח כשאף אחד לא יודע כלום על המצב שלהם. רק הרב שרעבי, שישב בחדר שלו בירושלים, דווקא הוא ידע והתפלל. באמת גם היו דיווחים על ניסים גדולים מאותה תאונה, שהתרחשו בעקבות התפילה של הרב."

יותר מבחייהם

כאמור, הרב שרעבי ייסד את ישיבת המקובלים 'נהר שלום', על שמו של הרש"ש. את המקום בנה הרב בעצמו, ועמל להחזיק אותו ואת האברכים שלמדו בו מבחינה גשמית ורוחנית. תלמידיו מעידים שהרב שרעבי היה דואג להחזיק עוד אברכים וצדיקים רבים, ואוסף עבורם כספים לפי הצורך.

הרב אביהוא מספר ששמע מהרב שלום שמואלי על השנים שלאחר פטירת הרב, כיצד הישיבה המשיכה להתקיים בתקופה ההיא: "הרב שלום אמר, שלא פעם ולא פעמיים היו מגיעים סכומי כסף גדולים ממקומות לא צפויים. פעם אחת, כשהישיבה הייתה ממש במצוקה ובלי יכולת לשלם לאברכים, הופיע פתאום יהודי שהגיע במיוחד לירושלים כדי להיפגש עם הרב שמואלי. הוא סיפר שבא אליו רב בחלום הלילה, וציווה עליו לתת לישיבה סכום מסוים. הסכום הזה הספיק לכל הצרכים של אותו זמן וגם כדי לסגור את כל החובות שהצטברו. היהודי הוסיף שהרב אמר לו שלא ידאג, והוא יקבל פי כמה בחזרה מן השמיים. היהודי קיבל בחלום הכוונה מדויקת למי לתת את הכסף, וכך הוא הגיע לתת את התרומה. אותו יהודי סיפר שהוא שאל בחלום מי הרב הדובר אליו. התשובה הייתה, כמובן - הרב מרדכי שרעבי."

שיח שרפי קודש

לצד גדולתו בתורה של הרב שרעבי, הופיעה אצלו בגלוי רוח הקודש. "הרב אמר פעם שרבנים מפחדים ממנו", נזכר הרב אביהוא בחייו. "הוא הסביר שאנשים מספרים עליו שהוא יודע לקרוא במצח שלהם כל מה שהם עושים, אז הם מפחדים. הוא אמר שיש כאלה שבגלל הפחד הזה חובשים את המגבעת נמוך כדי לכסות את המצח, רק שהם לא יודעים שהרב יודע לקרוא אותם גם דרך הלחיים..."

מכיוון אחר מוסיף הרב אביהוא, שרבי דוד אבוחצירא סיפר על היחס בין סבו הגדול, הבבא סאלי, לבין הרב שרעבי. "רבי דוד סיפר, שהבבא סאלי שלח שליח אל הרב וביקש ממנו כך: היות שהוא יודע שרבי יעקב אבוחצירא ע"ה מרבה להופיע אצל הרב שרעבי, בגלל שהוא מרבה ללמוד בספרים שלו, הוא מבקש שהרב ישאל את רבי יעקב על שורש נשמתו של הבבא סאלי. הבבא סאלי אמר שהוא ירא לשאול בעצמו, ולכן הוא מבקש מהרב שישאל במקומו. באמת, למחרת הרב שרעבי שלח שליח עם תשובה, שרבי יעקב אמר לו שנשמת הבבא סאלי חצובה

עֲדוּר תִּבְקִי לְמֹד לְמֹד! הַסְבֵּר הַפִּיץ הַדַּבָּק הַזֶּמֶן קִבֵּעַ חֲבֻתָא פִּתְחֵי טַעוּר וְגַם אֵת!

הדוא"ל המרגש שקיבלתי

איתי אסמן

צריך להבין את התהליך הרוחני של הדור

ואמר "איזה יופי שחזרת בתשובה!" והעלנו זיכרונות מהשירות הצבאי. למה אני מספר את הדברים האלו? כי הציבור המסורתי אוהב את התורה, בניגוד לכל הקמפיינים של השמאל הרדיקלי שמנסים להשניא הדת, המסורתיים שמחים שיהודים מתחזקים וחוזרים בתשובה. בציבור הזה אני רואה את תהליך הגאולה הרוחנית בצורה הכי בולטת. אני רואה קשר בולט בין הסרטון של פעיל מרצ שביזה את התפילין ביום הבחירות לבין הצלחת הימין להקים ממשלה, אנשים קולטים שהמאבק כאן הוא לא רק על הביטחון והכלכלה אלא על הזהות היהודית שלנו. התפילין הפכו לסמל המזוהה יותר מכל עם המגזר המסורתי. תמיד כשאני מגיע למילואים המסורתיים מבקשים שאזכיר להם מתי שקיעה כדי לדעת עד מתי אפשר להניח תפילין, זה הקשר שלהם לקב"ה. ואת הקשר הזה צריך לחזק ולהרחיב, לבנות על גביו קומה נוספת, של לימוד וקיום תורה. לאחרונה יש כל מיני סיפורים של תלמידי תיכון שרוצים להקים דוכני תפילין בכניסה לבתי הספר, בניגוד למנהלים. אני לא רואה בזה אירועים נקודתיים, אלא תהליך של חוצפה בריאה, עזות דקדושה שפורצת. לענ"ד מי שלא רואה את הזרם המסורתי שמתחזק לא קורא את התהליך הרוחני של הדור ולא ידע איך להחזיר אותו בתשובה, עניינם הפנימי הוא לא חלילה רק "מצוות אנשים מלומדה" או פולקלור, אלא כבוד למסורת שיש בו פוטנציאל ענק שעל גביו תהיה הגאולה השלמה. יש כאן רגשי קודש שגנוזים בציבור גדול בישראל והם רק מחפשים הכוונה. יש ללמוד את השפה ואת השיח, לדעת איך מקרבים בסבלנות ולא בכפייה, תוך הכרת המציאות, יש לחזק את לימוד התורה בתיכונים המסורתיים, וגם במסגרות לא פורמליות על ידי מורים ובני תורה. העיסוק במגזר המסורתי הוא צו השעה, אנשים שנראים כביכול עניים מבחינה רוחנית, גוונים בתוכם עושר גדול. ועל כך אמרו חז"ל: "הזהרו בבני עניים שמהם תצא תורה".

לפני שבועיים כתבתי כאן מאמר בשם "המסורתי שקרב אותי לתורה, סיפרתי שם על ילדותי בעיר נצרת עילית (נוף הגליל כיום) ועל ילד מסורתי בשם אילן אמסלם שלימד אותי בבית ספר היסודי שלא זורקים ספר תנ"ך על הרצפה, ואם נופל אז מנשקים (כן, הייתי עד כדי כך 'חילוני'). כמה ימים לאחר פרסום המאמר אני מקבל דוא"ל מאוד מרגש וכך היה כתוב בו: "איתי קראתי את המאמר שלך 'המסורתי שקרב אותי לתורה' ואני חייב לציין שריגשת אותי וגם את המשפחה שלי. אשמח מאוד אם תשלח לי למייל את מספר הנייד שלך. לילה טוב איש יקר". הסיבה שהדוא"ל הזה ריגש אותי מאוד, הוא מפני שמי ששלח אותו היה אילן אמסלם בעצמו! בתגובה שלחתי את המספר לאילן והוא התקשר כעבור כמה ימים. השבוע הזה הציף בי הרבה זיכרונות ילדות. ראשית כל שאלתי את אילן איך המאמר הגיע אליו. אז הוא סיפר שיש להם קבוצת ווטאספ של משפחת אמסלם המורחבת, ויש לו דודה דתייה בצפת ששלחה את המאמר לקבוצה ושאלה אם מדובר בו (אז תודה רבה לך!). בשיחה התעדכנתי מה שלומו ושלום משפחתו והשלמנו כמה שנים שחלפו אך נדמה כי האהבה והחיבה ההדדיים נשארו כבעבר. לאחר ששוחחנו על חיינו האישיים סיפרתי לו שלאחרונה אני עוסק הרבה בסוגיית המגזר המסורתי והדרך לחבר אותו לתורה. אמרתי לו שמי שיקבע מה יהיה הציבון של המדינה זהו המגזר המסורתי, שזה רוב העם. אילן אמר לי שהוא לא מבין למה יש משחקי כדורגל בשבת ושזה מדיר דתיים שלא רוצים לחלל שבת - גם כאן עניתי שהמגזר המסורתי יכריע, הוא זה שהולך למשחקי כדורגל וככל שהוא יתחזק בשמירת השבת כך יצטרכו למצוא פתרונות יצירתיים יותר לאוהדי הכדורגל שיתאימו לאמונתם ואורח חייהם. אמרתי לו שאם הוא מגיע לירושלים, שיקפוץ להגיד שלום, ונפרדנו. אירוע מעניין נוסף שהיה לי השבוע - הלכתי למשכן הכנסת וראיתי שם דמות מוכרת, אחד מקציני הכנסת, ראיתי את התג עם השם שלו, דוד. ניגשתי אליו ואמרתי לו "אתה שירתת בגולני", הוא אמר לי "מאיפה אתה יודע?" אמרתי לו "הייתי יחד איתך במחלקה ולאחר מכן יצאנו לקורס חובשים ביחד, הסיבה שאתה לא זוכר אותי - כי לא הייתי אז דתי". דוד התרגש מאוד

asmanitai@gmail.com

להצטרפות לקבוצת ווטאספ של טיפ יומי לקירוב
נא לשלוח הודעה ל-052-5665005

היו שותפים - ראשי יהודי! התרומות מוכרות לצרכי מס. הקישו בגוגל: "תורמים לראשי יהודי" או בטלפון 052-5665005 או סרקו ברקוד:

למדרשת ערב לבעלות תשובה
בגוש דן

דרושה

מדריכה-מנהלת

- קומה רוחנית
- יחסי אנוש מעולים
- יכולת ארגונית טובה
- משרה מלאה בשעות גמישות

לשליחת קו"ח:
yehuditrosh@gmail.com

רק פניות מתאימות תענינה

הקומיקס שמשגע את הילדים!

שליח עד הבית ב-45 ₪

9 ספרים רק ב-399 ₪

*לא כולל משלוח

להזמנות: 052-5665005, 02-6791122, www.roschy.org

התנועה
התועדות

ה'חזור' הרב יואל כהן זצ"ל

דעת: WANTED

ר' חוניע סירב להעסיק מלמד שילמד את בניו להיות כמוהו < אם עניין פנימי אתה לוקח בחיצוניות, אתה עלול להישאר בלי כלום > אברהם אבינו עבד עם 'דעת' בשעה שכל האחרים סתם סטפטו < קושיית התוספות היא לא רק מנגינה, ועמידה לתפילה היא שלב משמעותי יותר משלבי התפילה עצמה > **התועדות בנושא פנימיות וחיצוניות – חלק שני**

מישהו הציע את עצמו כמועמד לתפקיד זה, אולם משום מה הוא לא מצא חן בעיני ר' חוניע, והוא לא רצה לקחת אותו כמלמד לבניו.

אמר הלה לר' חוניע: "אתה חושש מכך שאינני ירא שמים מספיק? אני אלמד את הילדים את האמת, שצריכים להיות יראי שמים".

ענה לו ר' חוניע: "מזה בדיוק אני חושש – שהילדים שלי יהיו כמוך. הם בעצמם לא יהיו יראי שמים, ורק יאמרו לאחרים שצריכים להיות יראי שמים..."

בשונה מהתפילה, שהיא עניין פנימי מעיקרו, ותפיסתה באופן חיצוני מפריעה ומזיקה לעצם עניינה, הרי שכאשר מדובר על עניינים שבמהותם יש בהם גם רובד חיצוני ועושים אותם בחיצוניות בלבד, זה לא מזיק, ובמידה מסוימת האדם השיג חלק מגוף העניין עצמו.

לדוגמה: **חלק הנגלה שבתורה הוא עניין חיצוני ביחס לפנימיות התורה.** וכפי שנאמר בזוהר שחלק זה נקרא בשם "גופי תורה", בשונה מפנימיות התורה הנקראת "נשמתא דאורייתא".

מסיבה זו, אם האדם ניגש לעסוק בחלק הנגלה שבתורה בחיצוניות בלבד, בלי הכרה פנימית במהותו של העניין ובלי השקעה בכוחות הפנימיים שלו – לכל הפחות יש לו את החיצוניות. **את החלק הגלוי והחיצוני הוא תפס גם בלי להכיר בפנימיות.**

לעומת זאת, כאשר מדובר על עניינים שעיקרם ומהותם הם פנימיות, כמו פנימיות התורה בכלל ובפרט עניין עבודת התפילה, כאמור, ובעניינים אלו הוא תופס רק את החיצוניות – אזי אין לו כלום, שהרי כל מהות העניין היא פנימיות.

אמרו על אותו יהודי: רחמנות עליו, כעת הוא לא יודע מתי לסיים את התפילה...

כאשר אדם ניגש לעניין מסוים שהוא פנימי במהותו ומתחיל להתעסק בו 'בחיצוניות' – הוא **מקלקל את חושי הנפש, ומרגיל את עצמו לתפוס 'פנימיות' ב'חיצוניות'.** דבר זה הוא הגרוע ביותר.

בכלל יש לדעת, שבדרך כלל 'חיצוניות' לא תביא ל'פנימיות' אלא תגרור ותביא עוד ועוד 'חיצוניות'.

מספרים שבתקופה מסוימת חיפש החסיד ר' אלחנן דב (חוניע) מרוזוב 'מלמד' לילדים שלו.

מתוך הספר החדש 'משולחנו של ר' יואל' שיושק ביריד החסידות ב"ט כסלו הקרוב

לאמיתו של דבר, **פנימיות אינה רק שלילת השקר והמרמה של 'חיצון' שעושה הכל כלפי הזולת,** כלפי חוץ בלבד, אלא היא מבטאת את מידת ואיכות השייכות של האדם לעניין – האם רק הכוחות החיצוניים שלו מתעסקים בעניין או שגם פנימיותו נמצאת בזה.

בעבודת ה' בתחום הזה זה ישנן דרגות רבות, ובאופן כללי זהו דבר שמשתנה מעניין לעניין. ישנם דברים שמלכתחילה אינם שייכים כל כך להכרה והרגשה פנימית, אלא הם עניינים של מעשה בפועל השייכים בעיקרם לכוחות החיצוניים בנפש האדם; אך **ישנם דברים שעיקר עניינם הוא ההבנה וההרגשה השייכות לפנימיות של האדם.** ובעניינים אלה, השייכות הפנימית לעניין נוגעת לעיקר מהותו.

דוגמה לכך היא התפילה החסידית. זה דבר שמלכתחילה כל מהותו היא פנימיות – 'עבודה פנימית'. ולכן בעניין זה חשוב הרבה יותר שלא יתערב כלל עניין של חיצוניות.

אדם שרוצה לעסוק ב'עבודת התפילה' ועיסוקו **מתבטא בכך שהוא עושה תנועות חיצוניות או הצגה כלפי אחרים וכדומה** – הנהגה זו לא רק שאינה מוסיפה בעבודתו ולא תביא ל'עבודה פנימית' אמיתית, אלא אדרבה – על ידי זה הוא נעשה יותר 'חיצון' מאשר היה לפני כן.

מספרים שבקהילה החסידית בעיר אוטבוצק שבפולין היה יהודי שבשבת האריך מאוד בתפילה. אבל אריכות התפילה שלו הייתה **באופן מעניין מאוד:** תמיד הוא היה מסיים את תפילתו עשר דקות אחרי שהחסיד הנודע ר' יצחק הורביץ הי"ד – ר' איצ'ה המתמיד – היה מסיים את תפילתו...

כעבור זמן, לאחר שר' איצ'ה עזב את אוטבוצק,

ישיבה - שעניינם העיקרי הוא לימוד התורה השייך לכוחות החכמה בינה ודעת שבנפש, ומהם נדרשת הכרה פנימית ושייכות עמוקה יותר לעניינים בהם הם עוסקים, למה שנדרש מאדם שאינו יושב אוהל, והתעסקותו בענייני קדושה מלכתחילה חיצונית יותר מתלמידי ישיבה.

להמחשת הדברים: לפני ראש השנה, יהודי פשוט לא צריך ללמוד הרבה לעומק כדי להתעורר בהתעוררות כללית. הוא יכול להגיע להתעוררות כללית אמיתית גם בלי העמקה והתבוננות.

אולם **תלמיד ישיבה ששייך ללימוד ולהבנה, לא תהיה אצלו שום הוזה והתעוררות פנימית ואמיתית לפני ראש השנה, אם הוא לא ילמד מאמר חסידות בעיון על מהותו של היום.** זה לא בגלל חסרון הקיים בו, אלא זו מעלה שקיימת בו: כיוון שכל מהותו היא העיון והלימוד בהעמקה, יש שבו רבדים עמוקים ופנימיים יותר, ואם הוא לא יעורר רבדים אלו שניתן לעוררם רק על ידי לימוד והכרה פנימית בנושא אליו הוא מתכוון - השייכות שלו לעניין תהיה מן השפה ולחוץ בלבד, בלי שום הוזה פנימית.

ודאי שמתם לב שהבקשה הראשונה בתפילת שמונה-עשרה היא "אתה חונן לאדם דעת", ורק לאחריה אנו מבקשים את יתר הבקשות: "השיבנו", "סלח לנו", "רפאנו" וכו'.

חסידים היו אומרים שהסיבה לכך היא **מפני שאם אין דעת - גם ליתר הבקשות שנבקש מהקב"ה לא תהיה משמעות פנימית ורצינית.**

יש אמרה חסידית האומרת כך: מדוע דווקא אברהם אבינו כבר בהיותו בן שלוש הכיר בקב"ה? מה ההבדל בינו לשאר בני האדם שחיו בדורו ועברו לצלמים?

ההבדל פשוט: אברהם אבינו היה 'פנימי' והם היו 'חיצוניים'. לאברהם הייתה 'דעת', הכרה והרגשה, והוא לקח את הדברים ברצינות ובפנימיות. כאשר הוא שמע שאומרים שהשמש בראה את העולם, זה לא הסתדר לו. הוא הבין מה פירוש המילה 'בורא' והעניין נקבע בדעתו, וכאשר ראה שהשמש שוקעת - הדבר עמד בעיניו בסתירה לעניין של בורא. שני הדברים לא התאימו ולא הסתדרו בשכלו.

לעומת אברהם, שאר האנשים סתם פטטו. הם אמרו 'בורא' בלי להתכוון ולהבין את פירוש הדברים, ולכן לא היה להם קשה לומר שהשמש או הצלם הם הבורא. כאשר לא מתכוונים ברצינות למה שאומרים - הכל אפשרי, וגם צלם יכול להיקרא בורא...

כאשר לא מתעמקים בלימוד ולא מנסים להבין את העניינים לאשורם, לא תופסים את העניין בכלל, וממילא שום דבר לא סותר.

כאשר מדובר בעניין התפילה, כבר ההתחלה של ההתעסקות בתפילה צריכה להיות רצינית ופנימית.

הרבי תיאר פעם כיצד צריכה להיות התנועה של ההכנה לתפילה. כאשר יהודי "שטעלט זיך דאווענען" - נעמד ומתייבב להתפלל - רוחץ את ידיו, חוגר עצמו באבנט כדרך חסידים, נותן פרוטה לצדקה ונעמד הכן במקומו - הרי שבתנועה הזו ישנה ההתנתקות מהמצב הרגיל שלו, מהקשר שלו לענייני חולין, והוא כעת מבצע מעבר אל ההתעסקות בתפילה, לעמוד לפני הקב"ה.

אמנם מדובר עוד בשלב שלפני תחילת התפילה עצמה, אבל עצם התנועה הנפשית להתייבב

להתפלל מביאה איתה התנתקות של האדם מענייני החולין בהם הוא עסוק.

למרות שהתנועה הזו והפעולות הללו הם לכאורה עניינים פעוטים וחסרי ערך ביחס לגוף עבודת התפילה שהיא ההתבוננות בגדולת ה' וכו', בכל זאת, **מבחינה מסוימת התנועה זו עמוקה ומהותית יותר משאר העליות הקיימות בתוך סולם התפילה עצמה.**

העליות הקיימות בתוך התפילה הן כולן בתוך תחום הקדושה עצמו. ולמרות שיש בזה ריבוי דרגות עד אין קץ, בכל זאת יש מכה משותפת בין כל הדרגות הללו - כולן הן בתוך עולם הקדושה.

לעומת זאת, ההתנתקות מענייני החולין הנעשית בתנועה של ה"שטעלן זיך דאווענען", מבטאת מעבר בין שני תחומים מנוגדים: עזיבת העיסוק בטרדות היום-יום בתחום החולין, ומעבר אל תוך תחום הקדושה, אל התפילה, שבה מחשבת האדם מרוכזת במציאות האלוקות שלמעלה ממנו.

לכן, מבחינה זו, התנועה הזו מבטאת עלייה ממצב אחד למצב שונה לאין ערוך ממנו.

במילים אחרות: המרחק בין מצב האדם לפני העמידה וההתייבבות לתפילה לאחריה, גדול הרבה יותר מהמרחקים הקיימים בין הדרגות השונות בסולם התפילה עצמה.

כך חסיד מתכוון לתפילה באופן פנימי ואמיתי. עוד לפני העבודה בתפילה עצמה, הוא ניגש לתפילה ברצינות ובפנימיות, עם כולו.

החסיד ר' זלמן פלדמן סיפר, שכאשר ה'מלמד' שלימד אותו ואת חבריו גמרא בילדותם התחיל ללמוד איתם גם 'תוספות', הוא הרגיל אותם לכך שכאשר 'תוספות' אומרים "ואם תאמר" לקרוא את זה בניגון של שאלה, וכאשר ה'תוספות' אומרים "ויש לומר" לקרוא זאת במנגינה של תירון.

בשנה הבאה, כאשר הוא עלה כיתה ולמד אצל מלמד אחר, התחדש אצלו משהו חדש לגמרי שעד אז הוא לא ידע:

כאשר 'תוספות' אומרים "ואם תאמר" כוונתם להקשות קושיא, כלומר שישנו עניין בסוגייה, מובן בסוגייה, ואילו כאשר 'תוספות' אומרים "ויש לומר" כוונתם להסביר כיצד מתיישבת הקושיא...

סיפור זה מבטא באופן קיצוני

כיצד אדם יכול להיגרר אחרי 'חיצוניות' בלי לדעת כלל שיש מהות פנימית הרבה יותר:

בוודאי כאשר קוראים ב'תוספות' את השאלה יש לקרוא אותה בניגון של שאלה, וכאשר קוראים את התשובה יש לקרוא אותה בניגון של תשובה, אבל בשום אופן **אי-אפשר לעשות מהניגון עיקר ולשכוח את עיקר העניין - את תוכנם של השאלה והתירון עצמם...**

אצל חסיד צריך להיות מורגש שעיקרו של כל עניין הוא התוכן והמהות הפנימית שלו; אלא שבנוסף לכך ישנה גם החיצוניות המבטאת את המהות הפנימית.

אחד המאפיינים המבטאים את העובדה שאדם אינו 'מונח' ושייך לעניין באופן פנימי אלא כל הדיבור שלו אודותיו הוא אך ורק ב'חיצוניות', הוא כאשר האדם מדבר בהגזמה.

ככל שלאדם אין הכרה ושייכות פנימית לעניין, הוא יגזים יותר ביחס שלו אליו. כיוון שהוא לא באמת שייך אל הנושא והוא מנותק ומרוחק ממנו, לכן הוא יגזים ביחס אליו וידבר עליו בהתפארות בלתי מותאמת למהותו האמיתית.

הרבי הרש"ב אמר פעם: **לפעמים, יהודי שלא למד חסידות תוהה ואומר שהוא לא מבין איך תיתכן מציאות כזו שיהודי לא אוהב את הקב"ה.** אבל האמת היא שאמירה כזו נובעת מהריחוק שלו מהעניין. הוא לא יודע מה זה רגש אמיתי של אהבת ה', ולכן הוא חושב שיש לו אהבת ה', והוא לא מבין כיצד לאחרים אין...

לחיים, שהעיסוק בפנימיות התורה ובדרכי החסידות יהיה בפנימיות.

לב לדעת

תפארת שמשון

ב"ה

שבת שנקלה

חסידות

תלמידי ישיבות אגודות וחסידים

מוזמנים לשבת מרוממות ומעמיקה

בתורת החסידות

הרב יצחק בר נתן
רב קהילת 'יהודא'

הרב שניאור קון
ראש הישיבה הנהנה - תלמי ישראל

הרב שניאור זלמן גופין
משפיע בכפר חב"ד

שבת פרשת תולדות

ב' כסלו (26/11)

במדרשת מעיינותיך

בכפר חב"ד

שירותי תלמידי:

- ✓ מאבק הנפשות בתפילה
- ✓ שכל ואמונה בעבודת ה'
- ✓ האש כבתו מה עושים?
- ✓ מה חידשה תורת החסידות
- ✓ חיי שליחות בישיבה

אירוח ברמה גבוהה

לפגישת ופרשת:

תלמידי ישיבות מאזור המרכז והצפון - אורחה: 054-7705065
אזור ירושלים, יהודה, שומרון והדרום - איתמר: 050-2310016

רמי השתתפות: 70 ש"ח

1,200 שאלות ותשובות של הרב יהושע מחכות לכם באתר 'קרוב אליך'

נפשי בשאלתי

יש נך שאלה בעבודת ה'?
085 נ-
054-4530951

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

האם יש עניין ללמד את בני נח תורה?

נאמר בתלמוד "בן נח שלמד תורה חייב מיתה". אמנם, זה נאמר בתנאי שהוא רוצה להישאר בן נח, אבל אם הוא רוצה להכיר את אמונתנו על מנת להתקרב לה' יתברך, ודאי שזו מעלה גדולה. וכך נצטוונו "ואהבת את ה' אלוךך", שתאהיבו על הבריות. ממי אתה למד? מאברהם אבינו, שנאמר "ואת הנפש אשר עשו בחרן". אנו למדים מאברהם אבינו לקרב גויים לעבודת הבורא יתברך. אמנם אין זה בהכרח כדי ללמוד תורה, שהרי אפשר ללמדם אמונה, אהבת ה' ושבע מצוות בני נח כדי שיקיימו את המצוות הראויות להם. ובכל זאת, אם הם רוצים להתקרב על מנת להתגייר ודאי שזו מעלה גדולה ומצווה רבה לקרבה, ובלבד שיהיה זה גיור מתוך רצון אמיתי להיות דבוקים בישראל, בתורה ובנותן התורה.

כתוב בתורה שהארץ תקיא את מי שלא ישמור את מצוות ה'. אז למה זה לא קורה?

פסוקים אלה נאמרו בעיקר על הדרך שבה עם ישראל יצא לגלות, אבל לא על הדרך שבה הוא חוזר מן הגלות. שהרי נחלקו רבותינו האם הגאולה תלויה בתשובה או לא, ובוודאי שמי שסובר שלא, וכך הכריעו רבותינו ראשונים ואחרונים, סובר גם שכל התנאי שייך רק ליציאה לגלות. בשיבה מן הגלות אנו חוזרים עם מחלות גדולות ואחר כך נרפאים, כסוד הכתוב בפרשת האזינו: "אני אמית ואחיה", ורק אחר כך "מחצתי ואני ארפא". ואין ספק שמאמר רבותינו שכן דוד בא בדור שכולו חייב או כולו זכאי, מלמד שהתרופה והגאולה מכל צרות הגלות ותחלואיה באה בדרך יותר עמוקה ומפלאה מאשר שכר ועונש המובנים ונראים לעין.

מצד אחד אני רוצה להיות תלמיד חכם, ומצד שני אני נמשך לתחומי החול. כיצד אדע מה ייעודי בעולם?

מדי שבוע אנו פותחים בהבדלה בין קודש לחול, ואלה אינם שווים במעלתם אלא אחד הוא אור טרקיניני שלמעלה מגדרי העולם הזה, המאיר בענייני הקודש ובלמוד התורה, והשני ענייני החול שהם העיסוק בפרוודור על כל ענייניו ואפילו המשובחים והערכיים ביותר. ועל כן ודאי שמעלה גדולה להשתייך לצד הקודש, ואשרי מי שזוכה להיות דבוק בתורה הקדושה. ומה שמקובל לומר שהכול תלוי בכישרון, אין הדבר נכון אלא בגבולות מסוימים. ולכן, כשהדיון הוא בין תפקידים שווים או קרובים בחשיבותם, ודאי שלכישרונות הטבעיים יש מקום גדול. ולעיתים גם כשהפער גדול כמו בין קודש לחול, אבל אדם מרגיש חנוק וכולא את נפשו, גם אז אפשר שנכון ללכת לצד הכישרונות. אבל אין ספק ששיקולים נוספים צריכים להישקל, כגון חשיבות הדבר לעולם, התרומה שהדבר מביא לחברה ולאומה הישראלית, ועוד שיקולים רבים מעין אלו.

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה • karovel.co.il
לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com • קרוב אליך • לפרטים: 052-4061065

קרוב אליך
עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

2 דירות גג אחרונות
מחל מ- **1,700,000 ₪**

בית צמוד קרקע דו משפחתי
מחל מ- **1,920,000 ₪**

מחפשים ישוב קהילתי צעיר, דתי, עם איכות חיים ושכנים שהם חברים?
מצאתם!
700 מ' מעל פני הים, משקיף אל חבל לכיש היישוב נגוהות

כל המחירים קופצים?

זה הזמן לקפוץ על ההזדמנות!

טלפנו לשירלי 073-3712197 או חפשו בגוגל נגוהות

